

Zondag 13 maart 2022 – Een glimp van de hemel

2° zondag in de veertig-dagentijd

Lezing: Lucas 9 : 28 -36

Er zijn dagen, dat alles goed lijkt te gaan.

Wat je van plan was om te doen, gaat in een ommezien.

Het spreekuur van de arts loopt niet uit en je hoort een goede uitslag.

Of met je werk gaat het vlot. De klus waar je anders soms een tijd mee bezig bent, is in een ommezien geklaard. Je bent al een tijdje aan het broeden, hoe je een bepaald probleem moet aanpakken en opeens gaat het bijna vanzelf.

Topsporters spreken over die ene race, die ene wedstrijd, als alles klopt, als het er precies zo uitkomt waar je altijd voor hebt getraind.

Koester die momenten, want we weten dat ze maar zelden voorkomen.

De dag dat alles klopt. Dat is wat we zoeken, voortdurend, maar het is maar zelden dat je dat beleeft.

Want alles komt goed – wij plaatsens daar toch meestal een vraagteken achter. En geen uitroepteken. Zoals het thema is van deze veertig dagen tijd.

Alles komt goed?! Vraagteken – uitroepteken. Alles komt goed. We zeggen deze woorden soms wel erg gemakkelijk tegen elkaar. Terwijl we weten dat de realiteit weerbarstiger is. Het is niet altijd makkelijk om te geloven in een hoopvolle toekomst.. Zeker niet met zo'n verschrikkelijke oorlog, zo direct in onze nabijheid.

Hoe anders dan het evangelie:

Vandaag hoorden we het verhaal van de verheerlijking op de berg.

Boven op de berg, wordt er als het ware een stukje hemel op aarde getoond. Zo zou het moeten zijn. Licht, stralend, overweldigend licht. Geen spootje van duisternis, van schaduw.

Alles klopt.

Maar het verhaal loopt af, zoals het bij ons ook gaat. De werkelijkheid is heel wat ruwer en rauwer en zoals het heet: realistischer. Wat je daar ziet, kun je niet vasthouden, ook al zou je het willen. ‘Er is altijd wel wat’. Ze moeten met elkaar weer de berg af, letterlijk en figuurlijk, terug het gewone leven in. De grote ontzuivering tegemoet?

Dit verhaal over de verheerlijking op de berg vertelt wie Jezus is, over de weg die deze Zoon, Jezus, gaat. Het is niet voor niets een verhaal dat de kerk leest op deze zondag, op weg naar het Paasfeest. Want hier wordt iets verteld, net als vorige week in de woestijn, dat te maken heeft met het hart van Jezus’ optreden.

Net als de woestijn zijn bergen in de Bijbel ook plekken om God te ontmoeten. Dat geldt voor Mozes, die op de berg Sinai dicht bij God was en daar de tien woorden meekreeg, regels om mee te leven.

Dat geldt een eeuw of wat later voor Elia, de profeet, die, als hij ten einde raad is en zijn volk niet meer kan terugbrengen bij God, in Mozes’ voetsporen gaat en opnieuw die plek zoekt en God zoekt.

Nu klimt Jezus niet de Sinai op – die ligt honderden kilometers naar het zuiden. Onvermeld blijft welke berg het is. Maar de boodschap spreekt. Als Jezus in het evangelie zijn leer begint te verspreiden, dan gaat Hij de berg op en spreekt Hij de Bergrede uit.

De berg als heilige plaats. En hoe heilig wordt die plek als die beide gestalten plotseling verschijnen. Mozes en Elia. Ze staan voor de Wet en de Profeten, zeg maar, voor de traditie.

Drie getuigen zijn er mee: Petrus, Jacobus en Johannes. Dezelfde drie die er ook bij waren in de hof van Getsemané, toen Jezus ging bidden voorafgaand aan zijn gevangenneming en kruisiging.

Deze drie zien Jezus even in een ander licht. Jezus verandert van uiterlijk en kleding en Hij past dan ineens bij Mozes en Elia die verschijnen. Een stukje stralende hemel boven op de berg om straks de hel op aarde te kunnen weerstaan. Deze piekervaring, dit hoogtepunt, zal Jezus wellicht sterken voor de rest van zijn weg.

Want je zou kunnen zeggen: deze twee mannen, Mozes en Elia, komen om Jezus bij te staan en hem steun te bieden, wanneer Jezus het zwaar zal krijgen.

Alsof ze door God zelf gestuurd zijn. Jezus was, samen met deze drie leerlingen, een berg opgegaan om er te bidden.

Als Jezus daar aan het bidden is - de leerlingen zijn in slaap gevallen - komen Mozes en Elia en gaan met Jezus in gesprek. Ik veronderstel dat het een ernstig gesprek was. Jezus is ervan overtuigd geraakt, dat Hij naar Jeruzalem moet gaan.

Als ergens Gods koninkrijk beginnen zal, dan daar. Jezus weet dat hij daar een rol in heeft te spelen. Maar Hij weet ook, dat Hij daar groot gevaar zal lopen.

Hij had daar ook met zijn leerlingen over gesproken: dat de Mensenzoon veel zal moeten lijden en dat wie achter hem aan wil gaan, zichzelf zal moeten verloochenen.

Mozes en Elia bevestigen dat, stel ik mij voor. Ze gaan het niet mooier maken dan het is.

Maar ze wijzen Jezus ook op Gods steun, waar ieder menskind die Gods weg probeert te gaan op mag vertrouwen.

Steun waarvan je vaak pas achteraf kunt zeggen dat je die ontvangen hebt en dat het anders was dan je had verwacht.

De leerlingen worden wakker. Ze zien Jezus stralen. Er ligt een glans over diens gezicht en heel zijn gestalte. En ze zien Mozes en Elia, die er als engelen bijstaan. Dit is een religieuze topervaring. Zo zou het altijd moeten blijven. Dit zou je vast moeten kunnen houden. Dit is nog eens wat anders dan die verontrustende uitspraken over lijden en kruis en zelfverloochening.

Dit is de gelukzaligheid die geloof in God zou moeten brengen. Daar wil Petrus zich heel graag sterk voor maken. 'Meester,' zegt hij, 'het is goed dat wij hier zijn, laten we drie tenten opslaan, een voor u, een voor Mozes en een voor Elia.'

Maar terwijl hij dit zegt, komt er een wolk aandrijven - teken van Gods aanwezigheid - en uit de wolk klinkt een stem: 'Dit is mijn zoon, mijn uitverkorene, luister naar hem.'

Al eerder had er iets dergelijks uit de hemel geklonken. Dat was bij de doop van Jezus. Toen was Jezus direct aangesproken door die stem. 'Jij bent mijn geliefde zoon. In jou vind ik vreugde.'

Deze keer, op de berg, wordt Jezus niet aangesproken, maar Petrus en de twee andere discipelen. En indirect ook wij, lezers, hoorders van het verhaal. Wij worden opgeroepen door die stem om Jezus' woorden ter harte te nemen. Te beginnen bij zijn woorden, dat de Mensenzoon veel zal moeten lijden.

Waarom moet dat, dat lijden? Waarom kon het niet zo blijven als het was, op die berg. Waarom moet de Mensenzoon zoveel lijden?

Ieder jaar in de veertigdagentijd keren we terug bij deze vraag. Nooit zullen we daar een sluitend antwoord op vinden. Ieder antwoord roept weer nieuwe vragen op. Waarom kon Jezus daar niet langer blijven, op die berg, in het stralende licht? Waarom moet Jezus naar beneden, naar het dal met schaduwen van de dood?

Volgens Lucas is er om te beginnen een heel concrete reden, waarover hij vertelt meteen na de verheerlijking op de berg.

Als Jezus de berg is afgedaald, is er beneden een vader in wanhoop over zijn enige kind. De jongen lijdt aan een ernstige vorm van epilepsie. De vader is ten einde raad omdat de jongen steeds weer valt en hij zijn zoon daarvoor niet kan behoeden. Daarom gaat Jezus de berg af, om die vader en zijn zoon tot steun te zijn en om daarna nog zoveel anderen tot steun te zijn.

Om hen te helpen dragen wat te zwaar is, om hun lasten op zich te nemen. En wanneer Jezus zijn leerlingen en ook ons vraagt om hem te volgen, om achter hem aan te gaan, dan is dat (onder andere) om dezelfde heel concrete reden. Omdat er mensen nodig zijn die de lasten van anderen helpen dragen.

Ik denk dat dit verhaal wordt verteld, om de weg van Jezus te verhelderen en om er, voor ons, nieuw licht op te werpen. Jezus blijft niet in hemelse sferen, maar daalt neer in onze werkelijkheid.

Het leven van Jezus
en van zijn volgelingen
ging na deze buitengewone ervaring
weer door.

Van de berg af
gingen ze het dal weer in
de 'gewone' wereld weer in:
met het donker en duister
met de mensen die moeiten en zorgen hebben
met lijden en pijn. Lijden en pijn,
die Jezus genezen wil.

Met een glimp van licht op zijn gelaat.
En dit verhaal kan ons een glimp van licht geven op de
weg die wij zullen gaan.

Komend vanuit een ontmoeting met God,
en gesterkt met Gods licht en liefde,
even opgetild op de berg van licht, zullen we,
gesterkt en bemoedigd,
weer afdalen.

Het dal in
en zoeken we naar waar wij liefde en licht kunnen
brengen.

Dat zo onze weg zal zijn, op weg naar Pasen.

Gereformeerde Kerk, Loosdrecht
ds. Hillegonda